ei karda, tema kukur on raske, kuda meie kadunt wana herra ütles. Mees on alles poolik, kui temal naist ei ole; sellepärast, tädi-poeg! nõudke endale üks noorik.«

Hahaha! naeratas Hans: teie soowiksite mulle kelko sabasse panna; aga minust ei saa mära-reewedajat, mino roomad ja look ei kesta nii rasket koormat wedada. Poismeehel paljo hõlpsam pidu.

»Noh,« kostis Willem — »kui kositut noorikul hästi reeraswa on, siis ei tõuse temast meehele koormat. Kes teid sunnib hilpharakat wõtma? — Wana Willem räägib igaühele tõt, olgo saks ehk talopoeg, tema neid ei karda, kukur on raske, kuda meie kadunt wana herra ütles. Ehk mina kül ennast rikaks meeheks ei arwa, siiski saab Willemi wäimees külimito rublatükisi kaasa-raha, jäägo räägimata lojus ja muu elamine. Kubja Willem annab mõlema tütrele külimito rublatükisi meehele minnes. Wõtke klaas wiina, Hans, ja pidage meeles, mis ma ütlesin.

Hans kallas pakutut wiina kõrisõlme taha ja naljatas wasto: Kui mõne nädala wanemaks saame, ehk teeme ükskord naise liiko.

»Kui Willemi rahakülimit senni mattiks ei kuiwa!« pilkas Arina aidamees.

»Ei sest ole kartust,« kostis kubjas — »Willem teab igal puhul, mis ta räägib ja wõib oma sõna tõeks teha. Kõrtsi-papa! kui pik ja lai suur tuba teil on? — Teie toale panen hõbe põranda alla,

rublatük rublatüki kõrwa, jääb siiski weel kaunis hunnik järele.«

Willemi täna õhtuse mõedo järel arwates, lisas aidamees — aga homme ehk tuleb hõbe põranda asemelle wana waskne.

»Kubja Willemi kaud ei mahu waskpõranda peale,« hooples kubjas — »kubjal on kuldsõrwaga hõbe põrand.«

Wõib kül olla, — kostis Kukla mõlder: aga Wärtmetsa tütruko liha seisab wäga odawal hinnal, kui muido ostjaid ei leia, kui hõbe laua peäl.

Se koerahamba pilkamine paisotas kubja südant; tema tahtis parajalt täiesuuga mõldrile wastust anda, kui Hans laua alt tema jala külgi tõukas, ja sel silmapilgul üks wõeras sakslane letti ette astudes, kõrtsmikult küsis, kas saksakambris õõmaja saada. Kõrtsmik pistis rutust küünla põlema ja käskis naise isandat saksakambri juhatada. Kui wõeras kõrtsinaise seltsis toast wälja oli läinud, ütles Hans kui iseenesega rääkides: »Mis pergeli lugu seda isandat seie on juhatanud? Ei temasugune mees ial tühja teed lähä käima.«

»Kas teie tunnete seda wõerast isandat?« küsis mõlder.

Mina tunnen teda ja ei tunne teda, — kostis Hans — üks sõna on nii tõsi kui teine. Kõigest südamest himustaksin ma temaga tutawamaks saada. Wõiksime meie temaga sügawamalt sõbrustada, siis